

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Suverénní řád Maltézských rytířů – České Velkopřevorství**, se sídlem Velkopřevorské nám. 485/4, Praha 1, zastoupen JUDr. Alenou Štumpfovou, advokátkou se sídlem Markétská 1/28, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2016, č. j. 54284/2016-MZE-12142, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Povodí Moravy, s. p.**, se sídlem Dřevařská 11, Brno, **II) Lesy České republiky, s. p.**, se sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2017, č. j. 6 A 243/2016 – 64,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoby zúčastněné na řízení I) a II) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Městský soud v Praze usnesením ze dne 17. 5. 2017, č. j. 6 A 243/2016 – 64, odmítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Ústředí Státního pozemkového úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“)

ze dne 2. 8. 2016, č. j. SPU 384445/2016 R (dále jen „prvostupňové usnesení“) o přerušení řízení, a bylo toto usnesení potvrzeno.

[2] Správní orgán prvního stupně rozhodl dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu o přerušení společného řízení, v němž byla usnesením ze dne 2. 8. 2016, č. j. SPU 384429/2016 R, spojena řízení č. j. SPU 065945/2016/1 - 55 a č. j. SPU 224993/2016/R (s výjimkou řízení vedeného pod č. j. SPU 065945/2016/27) ve věci přezkumu rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí odvolateli.

[3] Žalobce proti prvostupňovému usnesení podal odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl, a zároveň prvostupňové usnesení potvrdil.

II. Řízení před městským soudem

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou k městskému soudu, který ji shora označeným usnesením odmítl. Dle názoru soudu rozhodnutí žalovaného není rozhodnutím o právech či povinnostech žalobce ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

[5] Přerušení řízení je úkon správního orgánu, jímž se upravuje vedení správního řízení. Smyslem rozhodnutí o přerušení řízení je zabránit možnému běhu lhůt nastanou-li zákonem předvídané okolnosti, které mohou být dlouhodobějšího charakteru, a které představují ve vztahu k rozhodnutí o věci překážku řízení. Rozhodnutím o přerušení řízení se správní řízení nekončí, ani tímto rozhodnutím není nijak zasaženo hmotněprávní postavení účastníka správního řízení. Důvodem přerušení řízení je překážka, která brání pokračování v řízení či vydání meritorního rozhodnutí; po odpadnutí této překážky správní orgán v řízení bude pokračovat a teprve tehdy vydá rozhodnutí o věci samé, kterým již může zasáhnout do právní sféry účastníka řízení, tj. žalobce.

[6] V nynějším případě bylo správní řízení přerušeno z důvodu, že jeho výsledek závisí na vyřešení předběžné otázky podle § 57 odst. 2 správního řádu, tj. na výsledku soudního sporu vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 26 C 3/2016, kde je dle vyjádření žalovaného řešeno, zda je žalobce oprávněnou osobou podle zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi.

[7] Krajský soud proto dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobu odmítl.

III. Kasační stížnost žalobce

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá usnesení městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s.

[9] Stěžovatel namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, kterou spatřuje v tom, že městský soud nesprávně vyložil § 65 s. ř. s.

[10] V kasační stížnosti následuje celá řada námitek, ty se však týkají probíhajícího přezkumného řízení ohledně vydání zemědělských nemovitostí včetně výhrad k přerušení řízení. Stěžovatel nicméně neuvádí žádné námitky k přípustnosti žaloby proti rozhodnutí o přerušení řízení.

[11] Žalovaný se k věci vyjádřil přípisem ze dne 29. 6. 2017, ve kterém navrhuje kasační stížnost zamítnout. Městský soud dle žalovaného správně posoudil, že rozhodnutí žalovaného žádná práva či povinnosti žalobce nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje, nýbrž toliko vrací věc zpět orgánu první instance k novému rozhodnutí. Ke zneužití veřejné moci ze strany správního orgánu prvního stupně nedošlo. Žalovaný svá rozhodnutí nepovažuje za nicotná. Správní orgán prvního stupně svoje kompetence nepřekročil. Žaloba stěžovatele dle žalovaného byla nepřípustná.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost je projednatelná, po jejím posouzení dospěl soud k závěru, že není důvodná.

[13] Podle obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel uplatnil námitku z důvodu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť argumenty o nezákonnosti právního závěru městského soudu v případě usnesení o odmítnutí žaloby je třeba vždy podřadit pod důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., v jehož rámci jsou přezkoumávány všechny aspekty zákonnosti odmítavého usnesení. Důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tedy jako jediný připadá v úvahu v procesní situaci, kdy je kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí návrhu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, nebo ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65).

[14] Nejvyššímu správnímu soudu je podanou kasační stížností předložena k posouzení jediná otázka, a to zda je přípustná žaloba proti rozhodnutí vydanému podle § 90 odst. 5 správního řádu (tj. proti rozhodnutí, kterým odvolací správní orgán potvrdil usnesení o přerušení řízení a zamítl odvolání stěžovatele).

[15] Předně je třeba uvést, že k této otázce existuje konstantní a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu, která rozhodnutí o přerušení správního řízení považuje za rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení [§ 70 písm. c) s. ř. s.]. Žaloba proti tomuto rozhodnutí je proto nepřípustná dle § 68 písm. e) s. ř. s. a musí být na základě § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta (viz např. rozsudek ze dne 30. 4. 2008, č. j. 3 As 64/2007 - 62, dále rozsudek ze dne 30. 1. 2009, č. j. 4 As 48/2008 – 23, rozsudek ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 As 48/2009 – 54, či rozsudek ze dne 26. 8. 2010, č. j. 1 As 52/2010 – 61).

[16] Městský soud postupoval správně, v souladu se zákonem i ustálenou judikaturou, pokud žalobu odmítl, neboť mířila proti úkonu správního orgánu, který je vyloučen ze soudního přezkumu podle § 68 písm. e) a § 70 písm. c) s. ř. s.

[17] Pro úplnost soud dodává, že se v této fázi řízení nemohl zabývat námitkami, které stěžovatel uplatnil proti rozhodnutí žalovaného (a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), protože předmětem tohoto řízení byly toliko otázky přípustnosti žaloby ve správním soudnictví. Otázky zákonnosti zahájení a vedení přezkumného řízení a případných dalších postupů mohou být posouzeny až v rámci případného věcného soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného, které konečným způsobem zasáhne do veřejných subjektivních práv a povinností stěžovatele.

[18] Nad rámec Nejvyšší správní soud poznamenává, že v případě, kdy by přerušení řízení zasáhlo do práv stěžovatele tím, že by se doba trvání řízení nedůvodně nepřiměřeně protáhla, by se mohl stěžovatel bránit podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti (§ 79 a násl. s. ř. s.), přičemž by se v rámci řízení o ní musel soud k žalobní námitce zabývat otázkou, zda bylo řízení přerušeno důvodně (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012 – 46 a rozsudek ze dne 27. 2. 2017, č. j. 7 Ans 10/2012 - 62).

[19] Závěrem soud podotýká, že část citovaného vyjádření žalovaného se na aktuálně projednávaný případ nevztahuje. V nynější situaci rozhodnutí žalovaného nevrátilo věc „*zpět orgánu první instance k novému rozhodnutí*“, jak žalovaný uvedl. Jeho rozhodnutím bylo potvrzeno přerušení řízení a zamítnuto odvolání stěžovatele.

V. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti na jejich náhradu zásadně měl právo, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti s tímto řízením nevznikly, a proto mu jejich náhradu soud nepřiznal. Pokud jde o náklady osob zúčastněných na řízení, lze je podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznat pouze v případě plnění povinnosti uložené soudem či z důvodů zvláštního zřetele hodných; takové okolnosti soud neshledal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu